

ad leidt steeds
vaarheid af.

s wil verhalen
ch in the Uni-
de Zuidelijke
rk vergaderde
Aan de Pres-
n de Chris-
taal de feiten.
r wel de ver-
symbolen, die

te bespreken.
iste. Dit voor-
ak der uitver-
leer der uit-
estminstersche

ofdstuk spreekt
tot het eeuwig
tot den eeuwi-
wordt hieraan
koren zek
rminderd kan

enis zullen nu
ynode van dit
ait der Synode
esbyteries" ge-
esbyteries" dit
een jaar weer
vordt genomen

eer het scherp-
tuiven.

hier ter tafel.
„Council” ge-
n geleden ont-
aak weer naar
van nieuws be-
neil”, maar 48
Synode van dit
„Council” te

Church in the
lijk de Noorde-
26 Mei te Phila-
bifwonen. Het

het Avondmaal
nationists”, die
kwam de ver-
namen werden
noderator”. En
ionist”. In niet
chillende „can-
md. De „Affir-
„dead issue”
niet meer van
ville, werd met
varen 868 stem-
de Affirmatio-
t meest rech-

stonden wel in
de „moderator”
oor vereeniging
en verzoek ter
alsche kerk om
op vereeniging
t van stemmen
niging met de
Er waren, naar
Er zullen nog
de eerste stap
aalsche kerk is

van Princeton
son, emeritus-
de een leidende

er Synode werd
nitte on Theo-
ingenomen. De
y hadden den
offessor te Prin-
tsen is liberaal-
” onder leiding
lden tegen zijn
genoemde com-
enomen. Schijn-
nighausen niet
estiging aanbe-
van Princeton
maar terugge-
ndeling rapport

nijnbaar, dat ze
Homrighausen
ft behaald. Het
te stroom der
naar het moder-
eens tegen een
al heel weinig.

church of Ame-
Quarryville, Pa.

Prof. R. B. Kuiper werd tot voorzitter verkozen. Ongeveer zestig predikanten en ouderlingen waren aanwezig. De predikanten waren meestal „graduates” van Westminster Seminary.

De vergaderingen waren ditmaal heel anders dan die van vorige Synodes. Er was nu niet, zoals de vorige malen, strijd tusschen „Fundamentalisten” en Gereformeerden. De „Fundamentalisten” zijn verleden jaar heengegaan. De Gereformeerden konden nu beginnen met opbouwend werk. En dat opbouwend werk was moeilijk. Men moest van anderen aan beginnen. Een commissie had vlijtig gewerkt aan een „directory for worship”. Deze commissie is nu vergroot en zal het volgende jaar weer protesteeren.

De inwendige zending der kerk maakt goeden voortgang. Met bewonderenswaardige opoffering is er door de zendelingen gewerkt. Er zijn nu plm. 60 gemeenten en plm. 90 leeraren in de P. C. A. De kracht is nog klein maar er wordt met moed en geloofsvertrouwen gearbeid.

De drie groote Presbyteriaansche kerken waar ik van sprak zijn, officieel althans, voor de gereformeerde waarheid zoo goed als verloren. Maar God doet ook nu Zijn getuigen voortgaan. Het werk door Dr Machen begonnen, staat na zijn sterven niet stil; God werkt ook nu Zijn werk der genade door nietige en kleine menschen.

C. VAN TIL.

UIT DE BUTENLANDSCHE KERKEN

De Synode in Amerika wederom in zitting.

II.

Wij hebben reeds in ons vorig artikel bericht, dat Ds I. van Dellen wederom president der Synode der Christian Reformed Church is. Hij is als zoodanig een ervaren voorzitter. In Nederland vertegenwoordigde hij onze Kerken in 1934, ter Afscheidingherdenkingsjubilea, zoowel als ter Generale Synode der Chr. Geref. Kerk. Dat laatste leidde tot hernieuwde poging om tot correspondentie te geraken. Al reeds in 1911 was de eerste poging gedaan bij monde van schrijver dezes. En, zooals we reeds schreven, tot hertoe zonder positief resultaat.

Van ervaring gesproken — dat past óók op den eersten scriba der Synode — Ds D. Zwier. Evenals Dr G. Keizer in de Nederlandsche Gereformeerde Kerken, dient hij reeds vele malen in dat belangrijk werk. Ter Synode van 1938 is het de achtste maal dat hij dient. Zijne ouders kwamen indertijd naar ons land met ons volk dat naar Colorado toog. Wijlen Prof. Noordtzy van Kampen was in de onderneming geïnteresseerd. De opzet was goed. Het doel voortreffelijk. De kolonie echter verliep. Maar het element dat overkwam versterkte onze Kerk met flink materiaal — in kerkelijken en anderen zin. En uit de Colorado-groep kwamen enkele onzer bekwaamste predikanten voort.

Als vice-president dient een broeder, die in de „race” voor het presidentschap — indien wij dien term mogen gebruiken — den veteranen dicht achterna kwam. Op één stem na zou hij den voorzitterszetel hebben ingenomen. Wij bedoelen Ds Edward J. Tanis. Deze is geboren te Paterson, N.J. in een woning van waaruit men blik op de beroemde Hopperstraat in die stad, voortijds de plaats der woning van de bekende zendeling Johanna Veenstra, die in 1932 stierf in Nigeria, in het hartje van Afrika, in den Soedan.

En Hopperstraat was de plaats waar de wieg stond van meer dan een half dozijn andere zendelingen in ons midden geboren.

Ds Tanis, thans predikant in Chicago, diende in vroegere jaren onze eerste en oudste gemeente in Grand Rapids, en toont journalistisch talent in ons Amerikaansch Kerkelijk weekblad.

Onze tweede scriba is Ds J. M. van de Kieft, die reeds vroeger diende als zoodanig. Hij dient als predikant in Ds Tanis' geboorteplaats. Zijn vader was predikant in onze Kerk, jaren aanee, o.a. in de stad Pella, de nederzetting in Iowa, in 1847 gesticht door H. P. Scholte.

Ons moderamen bestaat uit broeders die allen, vroeger of later, gradueerden aan onze Theologische School te Grand Rapids — een institutie, die van 1876 dateert en tegenwoordig beter bekend is als Calvin College en Calvin Seminary.

Dit College onderwijst in allerlei vakken, noodig om tot ons Seminarie te worden toegelaten. En levert voorbereidend onderwijs om op onze Staats-universiteiten verder te worden opgeleid voor advocaat, doctor, enz.

Gedurende 1936-'37 liep het getal College-studenten terug tot 380. In het verlopen jaar werd het vierhonderdtal bereikt.

Onder die studenten zijn er heel wat — betrekkelijk wijze gesproken — afkomstig uit kringen buiten onze Christian Reformed Church. Meest Protestanten. Doch ook een paar Roomschen. Wat een bewijs levert van de achtung ook buiten onze kringen voor ons „Calvin College”. Natuurlijk

brengt zulk een element wel problemen mede. Want niet allen, die dit element vormen, deelen van huis uit in onze Calvinistische levensbeschouwing.

Terzelfder tijd geeft het gelegenheid om te trachten een zoutend zout te zijn. „Op hoop van zegen” — zooals onze Vadersen het uitdrukten.

Er zijn twintig professoren aan het College verbonden, benevens eene dame die wat we noemen „dean of women” is, op de vrouwelijke studenten toezicht houdend, en in enkele vakken onderwijs gevend.

Hoofd van ons College is Dr R. Stob, een zoon onzes lands. President van ons Seminarie is Prof. L. Berkhof, in Nederland geboren, hier opgeleid, aan onze school en o.a. aan Princeton Seminary, dat destijds nog het onderwijs genoot van Hodge en Vos, en anderen. Onlangs kwam Prof. Berkhofs Dogmatiek op loffelijke wijze ter sprake in de „Quarterly Register” der Pan-Presbyterische Alliantie.

Een der zes professoren, aan Calvin Seminary verbonden, is Dr M. J. Wyngaarden, die onlangs de onderscheiding genoot om Dr Henry Hoopers te vervangen aan Western Seminary te Holland, Michigan, toen de dood dezen waardigen man afloste van zijn post als hoogleraar in de Oud-Testamentische vakken. Dat Dr Wyngaarden als zoodanig gekozen werd, is iets, dat hem persoonlijk eert. Terzelfder tijd teekent het de vriendschappelijke verhouding tusschen onze twee kerkelijke groepen. Want, waar Calvin Seminary en -College behoren tot de Christian Reformed Church, is Western Seminary de westelijke opleidingsschool der Dutch Reformed, of zooals deze Kerk officieel heet: Reformed Church in America. En in verband met de laatstgenoemde inrichting, of liever, omgekeerd, staat Hope College, sedert 1866 gevestigd te Holland, Michigan. Stichter daarvan is Van Raalte, de medestrijder van den reeds genoemden H. P. Scholte, den stichter der kolonie van Pella, in 'thartje van den staat Iowa. In Pella is ook een College, genaamd Central, alsmede behorend tot bovengenoemde Reformed Church, evenals een zoogenaamd North-western „Junior College” te Orange City ook in Iowa. Dicht bij die plaats, n.l. in het stedeke Hull, is eene dergelijke inrichting, uitgaande van de Chr. Reformed Church.

Zooals men ziet, is ons volk nog steeds optrekend in „twee heiren”. Wat in sommige opzichten een voordeel is.

Sprak onze Leider, Dr A. Kuiper, in zijne dagen niet van separaat marcheeren?

Ja, hij sprak óók van vereenigd slag leveren. Maar — dat is het nadeel — daartoe zijn wij in Amerika nog niet gekomen. Mochten b.v. Hope en Calvin eens met elkaar co-opereren, dat zou ons een stap dichter brengen tot het nog steeds wenkend ideaal: een „Calvin University”. Maar wij persoonlijk zullen het wel niet beleven dat zulk eene inrichting — een heusche Universiteit — hier onder ons wordt geopend. Tenzij dat er een heele kentering komt. Zou de nood der tijden ons moeten samendrijven? Dat zou echter toch niet nobel zijn! 't Beginsel behoort ons te drijven. 't Beginsel dat we óók op het gebied van 't Hooger Onderwijs den Naam en de Souvereiniteit des Heeren uitroepen en verwerkelijken.

Dit stichten van een Calvin University blijkt wel noodig te zijn om het erfstuk der Vadersen, ons Calvinisme, in ons land te perpetueeren. En om er veld voor te winnen.

Terwijl onze twee Seminaries vooral mannen verder moeten opleiden om niet alleen de Oude Waarheid te handhaven, maar ook om tegen de afwijkende gevoelens en valsche leer te strijden. Reeds in 1930 wees men op de „nieuwere stroomingen en daarmee gepaard gaande dwalingen van onzen tijd”. Destijds noemde men een viertal verschijnselen. Het zal het „Reformatie”-publiek wellicht interesseeren te vernemen, hoe die „verschijnselen” in Amerika worden waargenomen. We lezen aldus:

„Ten eerste is te noemen het Modernisme, dat binnen de historische Protestantische kerkengroepen in ons land nog steeds veld wint, en dat de historische Christelijke belijdenis ondermijnt niet alleen met zijn Schrifccritiek, maar ook met zijn evolutionistische en humanistische reconstructie van zulke fundamentele leerstukken, als die van God en mensch, zonde en verzoening, heiligmaking en Koninkrijk Gods.

Ten andere behoort gewezen te worden op de veelvuldige sekten, die, hoewel ze zich veelszins op de Heilige Schrift beroepen, nochtans vele fundamentele stukken van het Christendom loslaten, zooals b.v. het Russellisme, het Mormonisme, en Christian Science.

Ten derde dient hier nota genomen te worden van onderscheidene godsdienstige groepen of stroomingen van onzen tijd, die een min of meer syncretistisch karakter dragen en in sommige gevallen sporen vertoonen van den invloed van Oostersche godsdiensten, en die tevens de valsche religieuze eenheidsbeweging van onzen tijd voeden; hier toe behooren o.a. de Theosophie, de Vrijmetselarij, en de Society for Ethical Culture.

Ten vierde zijn er ook onderscheiden dwalingen,

die niet zoozeer beperkt zijn tot de één of andere kerkengroep of sekte, maar die in mindere of meerdere mate in onderscheiden kerkengroepen of sekten gangbaar zijn. Hier kunnen het Baptisme met zijne verwerping van de Gereformeerde verbondsbeschouwing, het Sabbatisme, het radikale Premillennialisme, en de Geloofs-genezing als voorbeelden dienen.

Hoewel het hedendaagsch verschijnsel van de vermenigvuldiging der sekten geenszins beperkt is tot Amerika, staat ons land toch niet ten onrechte bekend als bij uitstekendheid het land der sekten. Het feit, dat wij ons door Gods voorzienig bestel geplaatst zien in zulk een omgeving, doet voor ons de vraag naar de wenschelijkheid of noodzakelijkheid van den uitbouw onzer belijdenis bijzonder klemmen.

Gelijk de Vadersen de Waarheid gehandhaafd en ontwikkeld hebben tegenover de dwalingen van hun tijd, zoo rust op ons als hun geestelijke nazaten de taak en roeping, om de Waarheid tegenover de nieuwere dwalingen verder toe te passen en breder uit te werken.”

Welk eene taak! Welk eene heerlijke roeping! Dat we ook in Noord-Amerika daar meer voor voelen en meer aan doen!

Tot later,

HENRY BEETS.

Grand Rapids, 10 Juni 1938.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

Mijnheer de Redacteur,

In Persschouw in Uw nr van 24 Juni j.l., citeert U iets uit een Open Brief, dien de heer J. J. R. Schmal in „Woord en Geest” geplaatst heeft. Gij zet daarboven: „Tegen de Chr. Vakbeweging”, en terecht. Uit het verband blijkt, dat dit speciaal tegen de Chr. Patroons-Vakbeweging bedoeld is. En hij verzet er zich dan tegen, dat „afzonderlijke Chr. Vakorganisatie, niet slechts hier en nu, doch altijd en overal geëischt wordt, en noemt dien eisch dan „typisch neo-calvinistisch”.

Wat men in Assen op kerkelijk terrein, tot weerszin van den schrijver, al gedaan had, n.l. „menschelijke opvattingen en redeneeringen, verabsoluteren tot goddelijke ordinanties”, doen die neo-calvinisten nu zoodaar ook op het terrein der vakbeweging! En al waren de Christelijke organisaties van werknemers daar reeds al vanaf 1903 aan toe, de schrijver verwondert er zich blijkbaar over, dat die in 1936 óók nog waren voor Chr. Patroons-Vakorganisatie!

Wat deze Open Brief ons weer leert? Dat het maar goed is, dat die „verabsoluteerde” eisch maar luider en luider gaat klinken, zooveel te beter komen de heele en halve vrienden wel openbaar.

Toch zou ik een vraag willen doen, t.w. of hij, die de Goddelijke ordinanties naar „menschelijke opvattingen en redeneeringen” relateert en halveert, groter autoriteit is, en dus meer gevolgd moet worden?

't Zal niet gaan.

Hoogachtend,

H. BOUWMREESTER.

Rotterdam, 5 Juli 1938.

PERSSCHOUW

Hoe een Roomsche denkt over Genesis 3.

Er bestaat een weekblad onder den titel: „L.T.B.-Blad”. Het is het officiële orgaan van den roomsch-katholieken diocesaanen Land- en Tuinbouwbond, Haarlem. In het nummer van 30 Juni 1938 lees ik o.m. het volgende:

De vraag is maar: is 'n mensch goêd of is ie niê goêd.

Ik zat daarover eens heel gezellig te kibbelen met 'n Dominee, en om die vraag te beantwoorden, begon ie warempel bij het bekende appelen- en perenrelletje in 't Paradijs!

En nou deugt de mensch niet, zei ie, vanwege de erfzonde.

Als de mensch niet zoo slecht was, zou er niet zooveel armoede, ellende en misdaad zijn.

Het was zoo eenvoudig als 't ei van Columbus! Nou heb ik nergens groter hekel aan, dan aan theologische dispuuten en als mijn Autoriteit in Vaticaanstad gesproken heeft, is 't op dat punt voor mij afgeloopen uit!

Ik zuchtte daarom alleen maar goed hoorbaar, zooals 'n mensch zuchten kan als ie voor 'n hope-loos geval zit.

De mensch is goêd, zei ik heel gedecideerd, (hooge uitzonderingen daargelaten) maar alleen zwak.

Die zwakke mensch, die van goeden wil is, moet men verlossen van het kwade om hem heen. De kwade levensomstandigheden maken het hem onmogelijk het goede te doen wat hij zoo graag zou willen.

De voorbeelden liggen voor het grijpen.

De levensomstandigheden, die strijd om het bestaan, de moordende concurrentie, die alle naastenliefde doodt, daar ligt het kwaad.

En dat alles noemt men: economische orde!

En als die goedwillende mensch zucht en tobt over de zorg en ellende voor zijn gezin, dan krijgt hij geleerde economische beschouwingen, waaruit dan moet blijken dat het niet anders kan.